

RICHARD
OSMAN

Huti-
LUOTI

Suomentanut Antti Saarilahti

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Bullet That Missed*
Copyright © Richard Osman, 2022

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-43426-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Ingridille. Olin odottanut sinua.

Bethany Waites ymmärtää, että paluuta entiseen ei enää ole. Nyt täytyy olla rohkea, meni syteen tai saveen.

Hän punnitsee kädessään olevaa luotia.

Elämässä on kyse tilaisuuksien oivaltamisesta. Täytyy ymmärtää, kuinka harvoin niitä tulee vastaan, ja tarttua kiinni, kun sellainen ilmaantuu.

*”Tavataan. Tahdon vain jutella.” Niin sähköpostissa oli lue-
nut. Se ei ole jättänyt häntä rauhaan hetkeksikään. Pitäisikö mennä?*

Hän tekee vielä yhden asian ennen päätöstään: lähettää viestin Mikelle.

Mike tietää, mitä juttua Bethany on työstämässä. Hän ei tiedä yksityiskohtia – toimittajalla täytyy olla salaisuutensa – mutta sen hän tietää, että jutussa on riskinsä. Mike on tukena, jos Bethany tarvitsee häntä, mutta tietyt asiat täytyy tehdä yksin.

Mitä tänä iltana sitten tapahtuukin, Bethanya surettaa jättää Mike Waghorn. Mike on hyvä ystävä. Kiltti ja hauska mies. Siksi katsojat häntä rakastavatkin.

Mutta Bethanylla on suurempia suunnitelmia, ja tämä voi olla hänen tilaisuutensa. Vaarallinen sellainen, mutta tilaisuus yhtä kaikki.

Hän kirjoittaa ja lähettää viestinsä. Mike ei vastaa tänä iltana – on liian myöhä. Niin on varmaan parasta. Bethany kuulee mielessään hänen äänensä: ”Kuka muka viestittelee iltakymmeneltä? Teinit ja ahdistelijat sellaista harrastavat.”

Se on menoa nyt. Bethanyn on aika kiepauttaa onnenpyörää. Elämä vai kuolema?

*Hän kaataa itselleen lasillisen ja vilkaisee luotia viimeisen ker-
ran. Valinnanvaraa ei tosiaankaan ole.*

Malja tilaisuuksille.

ENSIMMÄINEN OSA

Tuttuja kasvoja joka nurkalla

I

”Minä mitään meikkiä tarvitse”, Ron sanoo. Hän istuu suoraselellä tuolilla, koska Ibrahim sanoi, ettei televisiossa saa veltoilla.

”Et vai?” vastaa maskeeraaja Pauline Jenkins, joka on ottamassa laukustaan siveltimiä ja paletteja. Pauline on asettanut palapelihuoneen pöydälle peilin. Sitä kehystävien hehkulamppujen valo saa hänen keikkuvat kirsikanpunaiset korvakorunsa kimmeltämään.

Ron tuntee adrenaliinin sävöksen. Mainio juttu, tämä. Teeveetä elämään. Mutta missä muut ovat? Ron sanoi heille, että tulkoot ”jos huvittaa, ei stressiä”, mutta elleivät he ilmaannukaan, hän on pulassa.

”Katsojat saavat hyväksyä minut sellaisena kuin olen”, Ron sanoo. ”Tämä pärstä on ansaittu. Sillä on tarina.”

”Kauhutarina, jos suoraan sanotaan”, Pauline toteaa katsellen ensin meikkipalettia ja sitten Ronin kasvoja. Hän lähettää Ronille lentosuukon.

”Ei kaikkien tarvitse olla kauniita”, Ron sanoo. Ystävät tietävät, että haastattelu alkaa neljältä. Pakkohan heidän on pian tulla.

”No siitä ollaan samaa mieltä”, Pauline vastaa. ”En minä ihmeitä pysty tekemään. Mutta muistan, miltä näytit silloin takavuosina. Olit komea veijari, jos semmoisesta tykkää.”

Ron murahtaa.

”Ja minähän tykkään, jos rehellisiä ollaan. Juuri minun makuuni. Olit aina rähinöimässä duunarien puolesta, kukkona tunkiolla.” Pauline avaa puuterirasian. ”Uskotko vielä siihen kaikkeen? Työväenaatteeseen?”

Ron kohentaa hieman ryhtiään kuin härkä valmiina tais-
toon. ”Ai uskonko? Uskonko yhä tasa-arvoon? Työväen voi-
maan? Mikäs sinun nimesi on?”

”Pauline”, Pauline vastaa.

”No kuulehan, Pauline. Jos kysymys kuuluu, uskonko vielä, että kunnan palkka kunnan työstä on arvokas asia, niin totta mooses uskon.”

Pauline nyökkää. ”Hieno homma. Laitapa sitten naama umpeen hetkeksi ja anna minun ansaita palkkani, koska juuri nyt minun työni on muistuttaa *South East Tonightin* katsojia siitä, mikä komistus sinä oletkaan.”

Ronin suu avautuu, mutta harvinaista kyllä, sanoja ei tule. Pauline ryhtyy pitemmittä puheita levittämään meikkivoidetta. ”Paskat minä arvokkuudesta. Sinulla on muuten upeat silmät. Olet kuin Che Guevara satamaduunarina.”

Ron näkee peilistä, että palapelihuoneen ovi avautuu. Joyce astuu sisään. Tiesihän Ron, että häneen voi luottaa. Etenkin kun Joyce tietää Mike Waghornin tulevan paikalle. Totta pu-
huen koko juttu oli Joycen keksintö. Hän se valitsi tapauksen.

Ron huomaa, että Joycella on päällään uusi villatakki. Joyce ei vain osaa hillitä itseään.

”Ron, sinähän sanoit, ettet antaisi meikata itseäsi”, Joyce sanoo.

”Minut pakotettiin”, Ron toteaa. ”Tässä on Pauline.”

”Hei, Pauline”, Joyce tervehtii. ”Sinulla onkin siinä urakkaa.”

”Olen nähnyt pahempaakin”, Pauline vastaa. ”Olin ennen töissä sairaalasarjassa.”

Ovi avautuu jälleen. Sisään tulee ensin kuvaaja, sitten ääni-

mies, sitten valkoinen hiuspehko, kalliin puvun hiljainen kahina ja tuo täydellinen tuoksu, maskuliininen mutta silti hienovarainen, sanalla sanoen Mike Waghorn. Ron huomaa Joycen punastuvan. Hän pyöritteli silmiään, ellei Pauline olisi juuri levittämässä peitevoidetta.

”No niin, tässä sitä sitten ollaan”, Mike sanoo, ja hänen hymynsä paljastaa hampaat, jotka ovat yhtä valkoiset kuin hiuksetkin. ”Mike Waghorn – se ainoa oikea, ainutlaatuinen, jäljittelemätön.”

”Ron Ritchie”, Ron esittäytyy.

”Totta tosiaan”, Mike sanoo ja tarttuu Ronia kädestä. ”Ron Ritchie. Et ole muuttunut tippaakaan. Tämähän on kuin olisi safarilla ja näkisi leijonan lähietäisyydeltä. Sillä leijonahan hän on, eikö niin, Pauline?”

”On hänessä jotain”, Pauline vastaa puuteroidessaan Ronin poskia.

Mike kääntää hitaasti huomionsa Joyceen ja riisuu tämän uuden villatakin katseellaan. ”Entä kuka sinä mahdat olla?”

”Olen Joyce Meadowcroft.” Joyce lähestulkoon niiaa.

”Aivan, aivan”, Mike sanoo. ”Sinä ja herra Ritchie taidatte olla pariskunta?”

”Voi, ei, emme sentään, hyvänen aika, pelkkä ajatuskin... Siis ei, herran tähden. Ei”, Joyce sanoo. ”Ystäviä me vain olemme. Ei millään pahalla, Ron.”

”Ystäviäpä hyvinkin”, Mike sanoo. ”Ron on onnenpekka.”

”Mike, lopeta flirttailu”, Pauline tokaisee. ”Ei ketään kiinnostaa.”

”Ai, kyllä Joycea kiinnostaa”, Ron sanoo.

”Niin kiinnostaa”, Joyce sanoo – lähinnä itseksensä, mutta tarpeeksi kuuluvasti kuitenkin.

Ovi avautuu jälleen, ja Ibrahim työntää päänsä sisään. Mies paikallaan! Enää puuttuu Elizabeth. ”Olenko myöhässä?”

”Tulit juuri sopivasti”, Joyce sanoo.

Äänimies on kiinnittämässä mikrofonia Ronin rintapieleen. Ronilla on West Ham -paitansa päällä pikkutakki, Joycen vaatimuksesta. Ronin mielestä se on tarpeeton. Suorastaan pyhäinhäväistys. Ibrahim istuu Joycen viereen ja silmäilee Mike Waghornia.

”Olette hyvin komea, herra Waghorn. Klassisella tavalla.”

”Kiitos”, Mike vastaa ja nyökkää hyväksyvästi. ”Pelaan squashia, käytän kosteusvoidetta ja luonto hoitaa loput.”

”Ja meikkiin kuuluu noin tonni viikossa”, Pauline huomauttaa viimeistellessään Ronin ehostusta.

”Minäkin olen komea. Kuulen sitä usein”, Ibrahim sanoo. ”Arvelen, että toisessa elämässä minäkin olisin voinut olla uutistenlukija.”

”En ole uutistenlukija”, Mike sanoo. ”Olen journalisti, joka sattuu lukemaan uutisia.”

Ibrahim nyökkää. ”Teillä on terävä mieli. Ja tarkka vainu juttujen suhteen.”

”Niin, no siksihän olen täällä”, Mike sanoo. ”Heti kun luin sen sähköpostin, vainuni sanoi, että tässä on jutun ainesta. Senioriyhteisöt, uusi elämäntapa ja Ron Ritchien kuuluisat kasvot kaiken ytimessä. Ajattelin, että kyllä vain, tähän katsojat ihastuvat.”

Torstain murhakerho on viettänyt muutaman viikon hiljaiseloa, mutta nyt koko koplalla on taas vauhdissa. Haastattelu on pelkkä tekosyy. Tarkoituksena oli houkutella Mike Waghorn Coopers Chaseen ja selvittää, olisiko hänestä apua heidän tapauksensa selvittelyssä. Joyce lähetti sähköpostia tuottajalle. Joka tapauksessa tämä merkitsee, että Ron pääsee taas televisioon, ja se miellyttää häntä suuresti.

”Herra Waghorn, tulettehan sitten tämän jälkeen illalliselle?” Joyce tiedustelee. ”Meillä on pöytävaraus puoli kuudeksi. Ruuhka-aika on siihen mennessä ohi.”

”Sano ihan vain Mike”, vastaa Mike. ”Mutta pelkään, että

joudun kieltäytymään. Yritän välttää seurustelua. Kun täytyy huolehtia yksityisyydestä ja pöpöistä sun muusta. Ymmärrät varmasti.”

”Ai”, Joyce vastaa. Ron huomaa hänen pettymyksensä. Jos Mike Waghornilla on Kentissä tai Sussexissa Joycea isompi fani, Ron haluaisi kyllä tavata hänet. Tai tarkemmin ajateltuna – eipä oikeastaan haluaisi.

”Tarjolla on aina runsaasti alkoholia”, Ibrahim toteaa Mikelle. ”Ja veikkaanpa, että paikalla on useita fanejanne.”

Mike on saanut ajateltavaa.

”Ja voimme kertoa kaiken Torstain murhakerhosta”, Joyce jatkaa.

”Torstain murhakerhosta?” Mike ihmettelee. ”Kuulostaa keksityltä.”

”Kaikkihan on pohjimmitaan keksittyä”, Ibrahim sanoo. ”Alkoholi on muuten subventoitua. Tuki sille yritettiin lakkauttaa, mutta me pidimme kokouksen, asiasta vaihdettiin sana jos toinenkin, ja lopulta päätös pyörrettiin. Ja pääset lähtemään puoli kahdeksaan mennessä.”

Mike vilkaisee ensin kelloaan, sitten Paulinea. ”Kaipa me voisimme haukata vähän päivällistä?”

Pauline katsoo Roniin. ”Tuletko sinäkin?”

Ron vilkaisee Joycea, ja Joyce nyökkää päättäväisesti. ”Joo, siltä vähän vaikuttaa.”

”Sitten jäädään”, Pauline sanoo.

”Hienoa, hienoa”, Ibrahim myhäilee. ”Mike, haluaisimme keskustella kanssasi eräästä asiasta.”

”Ja se olisi...?” Mike kysyy.

”Kaikki aikanaan”, Ibrahim sanoo. ”En tahdo vetää huomiota pois Ronista.”

Mike istuu nojatuoliin Ronia vastapäätä ja alkaa laskea kymmeneen. Ibrahim kumartuu Joycen puoleen.

”Hän testaa mikrofonia.”

”Sen minä tajusinkin”, Joyce vastaa, ja Ibrahim nyökkää. ”Kiitos kun sait hänet jäämään illalliselle. Eihän sitä koskaan tiedä, mitä tapahtuu.”

”Eipä niin, Joyce, aivan totta. Ehkä te menette naimisiin vielä tänä vuonna. Ja vaikkette menisi – mihin meidän täytyy myös varautua – olen varma, että hän tietää Bethany Waitesista vaikka mitä.”

Ovi avautuu taas kerran, ja Elizabeth astuu huoneeseen. Koko poppoo on kasassa. Ron peittää liikutuksensa. Viimeksi kun hänellä oli näin hyviä ystäviä, mellakkakilvillä varustautuneet poliisit järjestivät heidät sairaalakuntoon Wappingin painotyöläisten lakossa. Ne olivat hyviä aikoja ne.

”Älkää minusta välittäkö”, Elizabeth sanoo. ”Ron, näytät erilaiselta, mitä on tapahtunut? Näytät... hyvinvoivalta.”

Ron murahtaa mutta huomaa Paulinen hymyilevän. Upea hymy, pakko myöntää. Onko Pauline hänen sarjassaan? Alle seitsemänkymppinen, aika nuori siis? Missä sarjassa Ron itse painii tätä nykyä? Siitä onkin aikaa, kun hän viimeksi tarkisti. Oli miten oli, siinä vasta hymy.

Miljoonia puntia liikuttelevaa huumejengiä voi olla vaikea pyörittää vankilasta käsin. Mutta kuten Connie Johnson on hiljattain huomannut, ei se mahdotontakaan ole.

Suurin osa vankilan henkilökunnasta on hänen puolellaan, ja miksipä ei olisi? Ei Connie rahaa ole pihdannut. Mutta vieläkin on pari vartijaa, jotka eivät suostu yhteistyöhön, ja Connie on tällä viikolla joutunut nielaisemaan jo kaksi luvatonta SIM-korttia.

Timantit, murhat, kokaiinipussi. Hänet lavastettiin hyvin taitavasti, ja oikeudenkäynti on kahden kuukauden päästä. Hän haluaa kovasti pitää koneiston rasvattuna siihen saakka.

Ehkä hänet tuomitaan, ehkä ei, mutta Connie ei koskaan pelaa varman päälle, jos voi pelata optimistisesti. Tähtää voittoon, äidillä oli tapana sanoa, tosin ei äiti sitten kauan elänyt-kään vaan jäi vakuuttamattoman pakettiauton alle.

Ennen kaikkea kannattaa keksiä tekemistä. Vankilassa on tärkeää pitää yllä rutiineja. Sekin on tärkeää, että on jotain hyvää, mitä odottaa, ja Connie odottaa että pääsee tappamaan Bogdanin. Bogdanin takia hän on täällä, ja vaikka miehen silmät olisivatkin kuin enkelillä, hänet täytyy päästää päiviltä.

Samoin kuin se vanhus. Se, joka auttoi Bogdania lavastamaan Connien. Connie on kysellyt hänestä ja saanut selville, että tyypin nimi on Ron Ritchie. Hänetkin täytyy päästää päi-

viltä. He saavat odottaa, kunnes oikeudenkäynti on ohi – valamiehistö tykkää kyttyrää, jos todistajia aletaan murhata – mutta sen jälkeen Connie kyllä tappaa molemmat.

Hän vilkaisee puhelintaan ja huomaa, että eräs vankilan hallinto-osastolla työskentelevä mies on Tinderissä. Heppu on kaljuuntumassa, ja miehen vieressä näyttäisi olevan Volvo – siis *Volvo*, apua – mutta Connie pyyhkäisee silti oikealle, koska ikinä ei tiedä, milloin uudesta tuttavuudesta saattaa olla hyötyä. Hän huomaa heti, että heistä tuli Tinder-pari. Ylläri pylläri!

Connie on vähän tutkinut Ron Ritchien taustoja. Tämä oli ilmeisesti kuuluisakin joskus seitsemänkymmentä- ja kahdeksankymmentäluvuilla. Kuvassa, jota Connie katselee puhelimellaan, on megafoniin huutava mies, jolla on naama kuin liikaa turpiinsa ottaneella nyrkkeilijällä. Hän selvästikin nautti parrasvaloista.

Kävipä sinulla tuuri, Ron Ritchie, Connie miettii. Kun olen hoidellut sinut, pääset taas otsikoihin.

Yksi asia on varma: Connie tekee kaikkensa, että pääsisi vankilasta mahdollisimman pian. Sen jälkeen hän voi toden teolla panna tuulemaan.

Mutta elämässä täytyy joskus vain olla kärsivällinen. Connie katselee kalteri-ikkunastaan vankilan pihalle ja kauempana siinä näville kukkuloille. Hän käynnistää Nespresso-koneensa.

3

Mike Waghorn ja Pauline ovat liittyneet kerholaisten seuraan illalliselle.

Ibrahimista on ihanaa, kun koko porukka on kasassa – he ovat yhdessä ja heillä on tehtävä mielessä. Joyce oli vaatinut järkähämättä, että Torstain murhakerho tutkisi Bethany Waitesin tapusta. Ibrahim hyväksyi ehdotuksen saman tien. Ensinnäkin siksi, että tapaus on mielenkiintoinen ja ratkaisematon, mutta ennen kaikkea siitä syystä, että Ibrahim on ihastunut Joycen uuteen koiraan Alaniin. Häntä huolestuttaa, että Joyce saattaisi pahastuessaan rajoittaa vierailuja.

”Mike, otatko tilkkasen punkkua?” Ron kysyy nostaen pulloa.

”Mitä se on?” Mike kysyy.

”Miten niin mitä?”

”Mitä viiniä se on?”

Ron kohauttaa olkiaan. ”Punkkua. En minä sen tarkemmin tiedä.”

”No olkoon – mennään sitten riskillä, mutta vain tämän keran”, Mike sanoo ja sallii Ronin kaataa.

Kerholaisten tekee kovasti mieli jututtaa Mike Waghornia Bethany Waitesin murhasta. Oletuksena on, että Mikella on tietoa, jota ei virallisista poliisiasiakirjoista löydy. Mike ei tietenkään aavista sitä vielä. Hän vain nauttii ilmaisesta viinistä neljän harmittoman vanhuksen kanssa.

Ibrahim aikoo odottaa kärsivällisesti ennen kuin alkaa kysellä murhasta, koska tietää, että Joyce on innoissaan Miken tapamisesta ja haluaa ensin kysellä häneltä kaikenlaista. Joyce on kirjoittanut kysymykset käsilaukussaan olevaan muistikirjaan, ettei mitään vain pääse unohtumaan.

Nyt kun Mikella on edessään lasillinen tuntematonta punaviiniä, Joyce kokee selvästikin olevansa valmis aloittamaan. ”Mike, kun luet uutisia, onko kaikki suoraan käsikirjoituksesta vai saatko kertoa asiat omin sanoin?”

”Erinomainen kysymys”, Mike toteaa. ”Ja tarkkanäköinen, osuu suoraan naulan kantaan. Kaikki kyllä löytyy käsikirjoituksesta, mutta minä en aina pitäydy siinä.”

”Olet ansainnut oikeuden siihen vuosien varrella”, Joyce sanoo, ja Mike nyökkää.

”Joudun tosin välillä vaikeuksiin sen takia”, Mike huomauttaa. ”Minut pakotettiin osallistumaan puolueettomuuskurssille Thanetissa.”

”Hieno homma”, Elizabeth sanoo.

Ibrahim huomaa, että Joyce vilkaisee vaivihkaa käsilaukussaan olevaa muistikirjaa.

”Käytätkö koskaan mitään erityisiä vaatteita, kun luet uutisia?” Joyce kysyy. ”Erityisiä sukkia tai sen semmoista?”

”En”, Mike vastaa. Joyce nyökkää hieman pettyneenä ja vilkaisee sitten taas muistiotaan.

”Mitä teet, jos sinulle tulee vessahätä kesken ohjelman?”

”Voi herran pieksut, Joyce”, Elizabeth päivittelee.

”Hoidan asian ennen ohjelman alkua”, Mike vastaa.

Vaikka tämä on hauskaa, Ibrahim mieltii, että nyt voisi olla aika siirtyä illan varsinaiseen tarkoitukseen. ”No niin, Mike, meillä on –”

Joyce laskee käden hänen käsivarrelleen. ”Anteeksi, Ibrahim, mutta minulla olisi vielä ihan vain pari juttua. Millainen Amber on?”

”Kuka on Amber?” Ron kysyy.

”Miken juontajapari”, Joyce sanoo. ”Ihan oikeasti, Ron – tuo on noloa.”

”Tulee minulle luonnostaan”, Ron sanoo. Hän sanoo tämän suoraan Paulinelle, joka Ibrahimin mielestä istuutui tarkoituksella juuri Ronin viereen illallisen alussa. Yleensä Ibrahim istuu Ronin vieressä. Mutta ei se mitään.

”Hän on ollut parinasi vasta kolme vuotta, mutta alan jo pitää hänestä”, Joyce sanoo.

”Hän on huikea”, Mike sanoo. ”Käy usein salilla, mutta huikea silti.”

”Ja hänellä on ihanat hiukset”, Joyce huomauttaa.

”Joyce, uutistoimittajia pitäisi arvioida heidän journalistisen osaamisensa perusteella”, Mike toruu, ”ei ulkonäön. Varsinkin naispuoliset toimittajat joutuvat kestäämään tuota paljon.”

Joyce nyökkää, kulauttaa kurkkuunsa puoli lasillista valko-viiniä ja nyökkää sitten uudestaan. ”Ymmärrän mitä tarkoitat. Mutta minusta toimittajalla voi olla *sekä* lahjakkuutta *että* ihanat hiukset. Saatan olla pinnallinen, mutta minulle molemmat ovat tärkeitä. Claudia Winkleman on hyvä esimerkki. Sinullakin on ihanat hiukset.”

”Minulle pihvi, kiitos”, Mike sanoo tarjoilijalle, joka on ottamassa pöytäseurueen tilauksia. ”Puoliraakana tai mediumina, mieluummin enemmän raa’an puolella. Mutta kestäen kyllä, jos se menee enemmän mediumin puolelle.”

”Mike, luin jostakin että olet buddhalainen.” Ibrahimin koko aamu meni vieraan taustoja tutkiessa.

”Niin olen”, Mike sanoo. ”Olen ollut yli kolmekymmentä vuotta.”

”Ahaa”, Ibrahim sanoo. ”Minulla oli sellainen käsitys, että buddhalaiset ovat kasvissyöjiä. Olin siitä lähes varma.”

”Kuulun myös Englannin kirkkoon”, Mike vastaa. ”Eli yhdistelen juttuja mieleni mukaan. Sehän juuri buddhalaisuudessa on parasta.”

”Kaikkea sitä oppii”, Ibrahim sanoo.

Mike on siirtynyt toiseen punaviinilasilliseensa ja tuntuu olevan valmis pitämään hovia. Täydellistä.

”No mutta kertokaapa minulle tästä Torstain murha-kerhosta”, hän sanoo.

”Tämä on jokseenkin luottamuksellista”, sanoo Ibrahim. ”Mutta tapaamme kerran viikossa, me neljä siis, ja tutkimme vanhoja rikostapauksia. Yritämme ratkaista sellaisia, joita poliisi ei pystynyt selvittämään.”

”Kuulostaa kivalta harrastukselta”, Mike toteaa. ”Vai että vanhojen murhien tutkimista. Sillä saa varmaan ajan hyvin kulumaan. Vanhat harmaat aivosolut joutuvat paiskimaan töitä. Ron, pitäisiköhän ottaa toinen pullo tätä punkkua?”

”Viime aikoina ollaan tutkittu lähinnä uusia murhia”, Elizabeth sanoo siirtäen syöttiä eteenpäin.

Mike naurahtaa. Hän ei ilmeisestikään usko Elizabethin olevan tosissaan. Niin on varmaankin parasta. Miestä ei kannata säikäyttää ihan vielä.

”Kuulostaa siltä, että te ette vähästä hätkähdä”, Mike sanoo.

”Minulla on aina ollut taipumus joutua hankaluuksiin”, sanoo Ron.

Pauline täyttää Ronin lasin. ”Pidäpä sitten varasi, Ron, koska minulla on aina ollut taipumus *aibeuttaa* hankaluuksia.”

Ibrahim huomaa, että tämän kuullessaan Joyce väläyttää pienen, vaivihkaisen hymyn. Ibrahim päättää, että ennen keskustelun ohjaamista – hitaasti ja lempeästi – Bethany Waitesin suuntaan, hänkin haluaa esittää kysymyksen. Hän kääntyy Paulinen puoleen.

”Pauline, oletko naimisissa?” hän kysyy.

”Leski”, Pauline vastaa.

”Oi voi!” sanoo Joyce. Ibrahim panee merkille, että illan katkaus viiniä ja julkimoa on saanut Joycen harvinaisen hilpeälle tuulelle.

”Kuinka kauan olet ollut leskenä?” Elizabeth kysyy.

”Puoli vuotta”, Pauline vastaa.

”Puoli vuotta? Eihän se ole aika eikä mikään”, Joyce sanoo ja laskee kätensä Paulinen kädelle. ”Minä en siinä vaiheessa ollut vielä lakannut laittamasta ylimääräistä viipaletta leivän-paahtimeen.”

Onko nyt aika? Selvä sitten, Ibrahim ajattelee. Aika ujuttaa pieniä, hienovaraisia siirtymiä keskusteluun, niin että puhe kääntyy lopulta Bethany Waitesiin. Tätä tanssia on ohjattava herkällä korvalla, ja mestarikoreografina toimii Ibrahim itse. Hän on jo suunnitellut ensimmäisen siirtonsa. ”Mike, kuulehan. Mietin tässä, että oletko –”

”Minäpä kerron teille jotain ihan ilmaiseksi”, Mike sanoo Ibrahimista välittämättä ja heilauttaa viinilasiaan. ”Jos tahdotte murhan ratkaistavaksenne, minulla on teille nimi.”

”Kerro ihmeessä”, Joyce sanoo.

”Bethany Waites”, Mike sanoo.

Mike on pehmitetty. Torstain murhakerho saa kenen tahansa kielenkantimet heltiämään. Ibrahim panee merkille – eikä aivan ensimmäistä kertaa – että monet tuntuvat lankeavan kovin mielellään heidän virittämiinsä ansoihin.

Mike kertoo murhakerholle sen, minkä kaikki jo tietävät poliisin tapausasiakirjojen perusteella. He nyökkäilevät silti ikään kuin kuulisivat tarinan ensimmäistä kertaa. Loistava nuori toimittaja, Bethany Waites. Tutki isoa juttua, valtavaa alv-petosta, ja sitten kuoli selittämättömästi. Hänen autonsa suistui yön pimeydessä Shakespeare Cliffin rantakalliolta. Mutta siinä ei ole mitään uutta. Nyt Mike näyttää viimeisen viestin, jonka Bethany lähetti hänelle kuolemaansa edeltävänä iltana: *En sano tätä tarpeeksi usein, mutta kiitos.* Liikuttavaa, ilman muuta. Mutta tämä murhakerhossa jo tiedetään. Ehkäpä isoin paljastus, joka Mike Waghornista tänä iltana irtoaa, on se että hänellä on tapana käydä vessassa ennen lähetyksen alkua. Ibrahim päättää kokeilla onneaan.

”Entä edeltävien viikkojen viestit? Oliko niissä mitään tavallisesta poikkeavaa? Mitään sellaista, mitä poliisi ei ole nähnyt?”

Mike selaa viestejä taaksepäin ja lukaisee muutaman kohokohdan. ”Lähtisinkö oluella? Olenko katsonut *Line of Duty*? Sitten on yksi, joka liittyy siihen hänen työstämäänsä juttuun, mutta tämä on lähetetty paria viikkoa aiemmin. Kiinnostaako?”

”Koskaan ei tiedä, mistä kaikesta saattaa olla apua”, Elizabeth sanoo ja kaataa Mikelle uuden lasillisen punaviiniä.

Mike lukee puhelimestaan.

”*Kippari...* siksi hän minua kutsui.”

”Muun muassa”, Pauline toteaa.

”*Sain uutta infoa. En voi kertoa mitä, mutta se on täyttä dynamiittia. Ollaan lähestymässä jutun ydintä.*”

Elizabeth nyökkää. ”Entä kertoiko hän sinulle koskaan, mitä tietoa oli saanut?”

”Ei kertonut”, Mike vastaa. ”Mutta sen minä sanon, että tämä punkku on ihan kelvollista.”

4

Konstaapeli Donna De Freitasista tuntuu kuin taivas olisi avautunut pilvien takaa.

Lämpö leviää hänen kehonsa joka kolkkaan, ja hän hehkuu mielihyvää, joka tuntuu samalla sekä hyvin tutulta että täysin uudelta. Hänen tekisi mieli itkeä onnesta ja nauraa mutkattomasta elämänilosta. Jos hänestä on joskus tuntunut onnellisemmalta, hän ei juuri nyt muista. Jos enkelit veisivät hänet pois tällä hetkellä – mikä on Donnan sykkeen perusteella aivan mahdollista – hän antaisi heidän kaapata hänet käsiinsä ja kiittäisi taivasta hyvästä elämästä.

”Miltä tuntui?” Bogdan kysyy silittäen Donnan hiuksia.

”Ihan kivalta”, Donna vastaa. ”Noin niin kuin ensimmäiseksi kerraksi.”

Bogdan nyökkää. ”Pystyn ehkä parempaan.” Donna hau-
taa päänsä Bogdanin rintakehään.

”Itketkö sinä?” Bogdan kysyy. Donna pudistelee päätään nostamatta sitä. Mikä ansa tässä nyt on? Ehkä tämä on vain yhden illan juttu? Entä jos Bogdan tykkääkin sellaisesta? Hänhän on vähän semmoinen yksinäinen susi. Entä jos hän on emotionaalisesti sulkeutunut? Entä jos hänen sängyssään on huomenna toinen tyttö? Valkoinen parikymppinen blondi?

Mitä Bogdanilla oli äsken mielessään? Donna tietää, että sitä ainakaan mieheltä ei saa kysyä. Yleensä miehet eivät ajattele

yhtikäs mitään, joten kysymys saa heidät hämilleen, ja sitten heistä tuntuu, että on pakko keksiä jotain. Siitä huolimatta Donna tahtoi tietää. Mitä noiden sinisten silmien takana oikein liikkuu? Tuo katse voisi naulita seinään. Noiden silmien puhdas sinisyys... Hetkinen, nytkö *Bogdan* itkee?

Donna huolestuu ja nousee istumaan. ”Itketkö sinä?”

Bogdan nyökkää.

”Miksi? Mitä on tapahtunut?”

Bogdan katselee häntä lempeästi kyyneltensä läpi. ”Olen tosi iloinen, että olet täällä.”

Donna suutelee kyyneleen miehen poskelta. ”Onko kukaan koskaan ennen nähnyt sinun itkevän?”

”Hammaslääkäri, kerran”, Bogdan vastaa. ”Ja äiti. Voidaanko mennä treffeille uudestaan?”

”Joo, eiköhän – vai mitä mieltä itse olet?” Donna sanoo.

”Eiköhän”, Bogdan vastaa.

Donna nojaa taas päätään Bogdanin rintaan, asettuu mukavasti tatuoinnin päälle, joka esittää piikkilankaan kiedottua puukkoa. ”Mutta ensi kerralla voitaisiin tehdä jotain muuta kuin syödä pikaruokaa ja käydä Megazonessa.”

”Samaa mieltä”, Bogdan sanoo. ”Ensi kerralla ehkä minä valitsen?”

”Se voisi olla parasta”, Donna vastaa. ”Valitseminen ei kuulu vahvuksiini. Mutta olihan sinulla hauskaa?”

”Oli. Pidin Megazonesta.”

”Taisit pitää aika paljonkin”, Donna sanoo. ”Niille lasten synttäriluhlille kävi vähän köpelösti.”

”Hyvä oppitunti lapsille”, Bogdan sanoo. ”Taisteleminen on enemäkseen piileskelyä. Se kannattaa oppia varhain.”

Donna vilkaisee Bogdanin yöpöytää. Siinä on kehonrakentajan käsipuristin, Fanta-tölkki ja Megazonessa voitettu muovinen kultamitali. Mitä Donna on nyt löytänyt? Sielun-kumppaninko?

”Bogdan, tuntuuko sinusta koskaan, että olet erilainen kuin muut? Että olet ikään kuin ulkona ja katselet ikkunasta sisään?”

”No, englantia ei ole minun äidinkieli”, Bogdan toteaa. ”Enkä minä oikeastaan ymmärrä krikettiä. Tuntuuko sinusta, että olet erilainen?”

”Tuntuu”, Donna vastaa. ”Se johtuu kai siitä, miten muut suhtautuvat minuun.”

”Mutta sinusta on joskus ehkä mukavakin, että tuntuu erilaiselta? Joskus niin on hyvä?”

”Joskus tietysti joo. Mutta olisi kiva, jos pääsisin itse valitsemaan milloin. Useimmiten haluan vain sulautua joukkoon, mutta Fairhavenissa se on mahdotonta.”

”Jokainen haluaa olla erityinen, mutta kukaan ei halua olla erilainen”, Bogdan sanoo.

Uskomattomat hartiat. Donnan mieleen juolahtaa heti kaksi kysymystä: Ovatko puolalaiset häät samanlaiset kuin englantilaiset? Ja olisiko OK, jos kääntäisin kylkeä ja nukahtaisin?

”Donna, saanko kysyä yhtä asiaa?” Bogdan kuulostaa yhtäkkiä hyvin vakavalta.

Vaara, vaara.

”Totta kai”, Donna vastaa. ”Kysy mitä vain.” Kohtuuden rajoissa.

”Jos sinun pitäisi murhata joku, miten tekisit sen?”

”Siis teoriassako?” Donna kysyy.

”Ei vaan oikeasti”, Bogdan sanoo. ”Ei me lapsia olla. Sinä olet poliisi. Miten tekisit sen? Niin ettet jäisi kiinni?”

Hmm. Onko tässä Bogdanin huono puoli? Onko hän sarjamurhaaja? Sitä olisi vaikea katsoa läpi sormien. Mutta ei se mahdotonta olisi, kun on nuo hartiat.

”Mitäs tämä nyt on?” Donna tivaa. ”Miksi kysyt tuollaista?”

”Elizabeth antoi läksyksi. Hän haluaa tietää, mitä mieltä olen.”